

AGUSTÍN FERNÁNDEZ PAZ

Premio Nacional de Literatura Infantil e Xuvenil

“Faríanme falta varias vidas para relatar as historias que quero”

Fernández Paz, a quen hoxe homenaxea a Asociación de Escritores en Lingua Galega, retrata a dor dunha nena senegalesa inmigrada en Vigo na súa última obra, ‘Lúa de Senegal’

Mar Mato

A CORUÑA

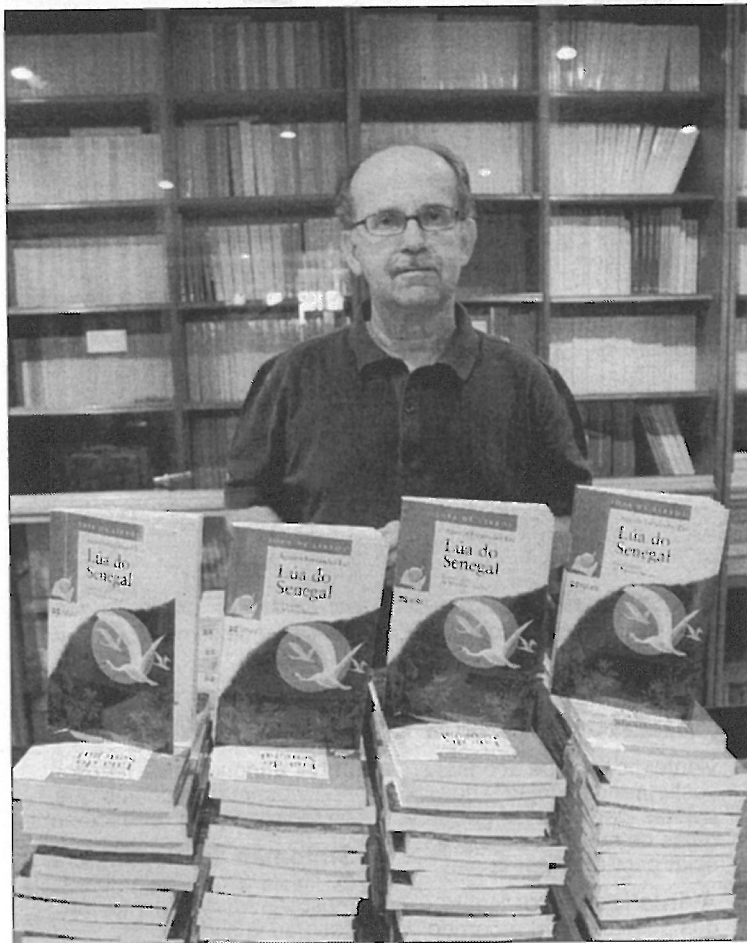
Tras o éxito de *O único que queda é o amor*, Premio Nacional de Literatura Infantil y Juvenil 2008, Agustín Fernández Paz retornou á súa litorxia de papeis amarelos para escribir. Desta vez, unha nena de dez anos vida de Senegal a Vigo e de nome Khoedi plantexa a dor do desarraigo dos inmigrantes en Galicia, o espazo que ela e outros personaxes califican como *o país das ausencias*. A escasas horas de ser homenaxeado como O escritor na súa terra pola Asociación de Escritores en Lingua Galega, Fernández Paz profundiza sobre a súa última obra, *Lúa de Senegal* (editado por Xerais e que conta con belísimas ilustracións de Marina Seoane).

—*Lúa do Senegal*, un título ao que se fai referencia case en cada páxina do libro e mesmo no ritmo de narración.

—É un título que me veu pronto á cabeza cando me metín na historia. Á protagonista, cando chega a Vigo, todo lle parece dististo. O único que recoñece como igual é a lúa que brilla pola noite; ese é o *leitmotiv* que marca paso de tempo. A lúa serve de conexión coa realidade que deixou e a que se atopou. Ademais, a lúa marca tamén o ritmo da narración ao seguir as súas fases tomadas de tres meses do ano pasado.

—Onde comezou a tirar do fío para esta obra?

—Os libros case nunca xorden dun único fío. Recordo do meu ca-

Agustín Fernández Paz, coa súa última obra. / CARMEN GIMÉNEZ

dero de notas a primeira imaxe que anotei sobre un emigrante, non sei de que nacionalidade, de pel negra, traballando no andamio dunha obra. Chamoume a atención. Había tempo que quería abordar o tema da inmigración e apetecíame contalo

en forma de historia. Todo acabou plasmándose neste libro.

—Á parte dese obreiro, houbo outros africanos que lle serviron de luz para a narración?

—Non cheguei a coñecer a ningún porque, en realidade, a docu-

mentación que conseguín foi amplísima a partir de libros e recortes de prensa que me foron suficientes. Eu o que quería contar realmente era o tema da emigración e escollin Senegal porque parecía atractivo. Tamén falei cunha profesora que estivo cunha ONG na zona e que me deixou ver centos de fotos.

—Conseguir o Premio Nacional de Literatura Infantil supón un listón alto que acaba pesando á hora de crear...

—Non. A novela é unha carreira na que sempre che pesan as carreiras que fixeches antes. Escribir un libro é un novo reto, non inflúen os libros anteriores nin sentes ese peso... Si sentes unha seguridade que é relativa. Esta novela acabou quedando do meu gusto, pero deume quebaradeiros de cabeza.

—O medo ao folio en branco, existe para vostede?

—No meu caso, faríanme falta varias vidas para contar as historias que quero contar. O gran traballo é que as cousas nunca saen á primeira. Chegar á escritura que eu fago, na que busco que o lector se meta nela con sinxeleza, esixe moitos borradores. O medo é cando na primeira redacción ves cousas que están moi verdes e tes que traballalas unha e outra vez, o que finalmente leva meses.

—Que opina de fenómenos literarios como *Millennium*?

—Sucede a veces; sabes que non sempre é paralelo ás virtudes do libro, pero no caso das obras de Stieg Larsson, paréceme estupendo.